

Смерть слов'янина

Михайло Старицький

Лежав він у крові, пронизаний ножем...
В останній боротьбі його стискалися руки,
Хапаючись з безпам'ятної муки
За груди, спечені вогнем.

В очах іще немов життя було,
Але вже смерть вкривала його чоло...
А тут вогонь аж гоготів навколо
Та злизував пожежею село.

Крізь чад і дим, немов у пеклі тім,
Мигтіли де-не-де озвірені катюги;
Мішався крик і регіт од наруги,
Що коїлась невольникам святим...

А він лежав, безсилий допомогти
Своїм братам, тут гинувшим за волю,
І в голові його, змордованій од болю,
Мутнилися думок, гадок крихти;

Похмурі дні мигтіли в очіх сном, –
Гірке життя під канчуком ворожим,
Заплямлене покором тим негожим,
Зневажене невольницьким ярмом...

Єдина мить просвітку уночі, –
Кохання запальне, садок, кущі крушини,
І очі лагідні голубоньки-дівчини,
І хвилі кіс на пишному плечі...

І скрута знов – невільна праця, нуд,
Наруга над святим того невіри-пана,
Ображена звірюкою кохана,
І знявшийся на бузувіра люд...

Аж ось учувсь йому знайомий глас –
Він долинув крізь полум'я бурхливе...

Востанне зір борця зайнявся з гніву
І з стогоном в несилі тяжкій згас.